

der vist vilde blive en hel Del Uenighed om en saadan Dampfærgedrift. Jeg har det bestemte Indtryk, at de, der ønsker den stærkest, ikke ønsker den fra Kalundborg til Aarhus, men mellem andre Begyndelses- og Endepunkter. Der vil altsaa ikke være saa megen Udsigt til en let Overenskomst om, hvor den skulde være. For mit Vedkommende — og det lader til ogsaa for den højtærede Minister for offentlige Arbejder og den højtærede Finansministers — er det Hovedsagen, at vi slet ikke kan overskue den store Udgift, som en saadan Dampfærgedrift mellem Sjælland og Jylland vil medføre, og at de danske Statsbaners Direktion stæde har udtalt sig i høj Grad fraraadende med Hensyn til Udførelsen af denne Tanke. Som de fleste af de ærede Medlemmer jo vil vide, er det en meget gammel Tanke, det er maaske allerede 15—16, ja 18 Aar siden, at der første Gang er fremsat Ønske i saa Henseende. Nu er det altsaa saaledes — kort udtrykt —, at en hel Del Medlemmer af Folketinget har stemt for disse 5,000 Kr. og har hævdet, at de derved stemte for en *Dampfærgedrift* mellem Sjælland og Jylland, medens paa den anden Side Ministeren ikke har villet give noget Tilsagn i den Henseende, og Bevillingen har faaet denne hemmelighedsfulde Form: „Under-søgelse og Udarbejdelse af Planer m. v. vedrørende Statsbanerne“.

Under disse Omstændigheder mener jeg, at det er rigtigt, at jeg herved udtaler, efter at Sagen har været fremsat og droftet i vort Parti, at naar vi nu stemmer for disse 5,000 Kr., stemmer vi for dem paa den Maade, som de er forelagte for os, og ogsaa paa den Maade, som Regeringen, efter hvad det synes, har taget imod dem. Vi har ikke ønsket derigennem at tilkendegive noget udover dette, at man ønsker den bestaaende Dampskibsforbindelse mellem Sjælland og Jylland bevaret og forbedret, men aldeles ikke noget om en Statsfærgedrift mellem Sjælland og Jylland.

Jeg skal paa Grund af de for mig beklagelige personlige Omstændigheder hermed slutte og tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Vedtagelse.

J. Pedersen: Til Trods for de meget betydelige Udgifter paa dette Tillægsbevillingslovsforslag mener den højtærede Minister, at Forholdet er ret tilfredsstillende, og mener, at det Underskud, der vil komme paa Statsregnskabet, naar alt medregnes, ikke vil blive stort, og at man ved Bedømmelsen af dette vil tage Hensyn til, at

der er afholdt betydelige Beløb til ekstraordinære Forsvarsudgifter, som man havde forudsat kunde tilvejebringes ved Lov. Det ærede Medlem, der nu talte (Bramsen), henviste i denne Forbindelse til Forsvarsskatten og mente, at der har man jo Pengene. Men det maa vel erindres, at Forsvarsskatten først og fremmest er beregnet til at dække de aarlige Merudgifter ved Forsvarsvesenet. Man har maaske nok i sin Tid forudsat, at den tillige i det lange Løb skulde være i Stand til ogsaa at afholde de ekstraordinære Udgifter, men det har vistnok vist sig ikke at kunne holde Stik. Jeg tror derfor ikke, at man med Rette kan anføre dette Beløb i Forbindelse med de ekstraordinære Udgifter.

De Betragtninger, der fremsattes af det ærede Medlem, der sidst talte (Bramsen), med Hensyn til Udsigterne, faldt jo ikke saa ganske sammen med den højtærede Finansministers, men jeg skal ikke blande mig i denne Forhandling, idet jeg forudser, at den kan føre videre. Jeg for mit Vedkommende kan ikke nægte, at selv om det skulde lykkes at faa tilvejebragt nogenlunde Balance, synes det mig, at der alligevel er Grund til at se paa Fremtiden med nogen Ængstelse. Man maa nemlig ikke glemme, at Indtægterne er beregnede meget højt, og man tør vel ikke med Sikkerhed gaa ud fra, at de vil flyde rigeligere og rigeligere i samme Forhold, som de har gjort i de senere Aar. Det forekommer mig, at der allerede for de indirekte Skatters Vedkommende, Toldskatterne, er Tegn paa, at de vil blive noget lavere end hidtil. Alt i Verden gaar jo op og ned, og man maa gøre Regning paa, at Indtægterne ikke vil flyde saa rigeligt, som de har gjort. Og paa den anden Side er der ikke nogen Udsigt til, at Udgifterne vil gaa ned i tilsvarende Grad. Jeg tror derfor, at der fremdeles vil være Grund til at anvende vore Midler med største Forsigtighed.

Den Plads, som Tillægsbevillingslovsfor-slagets Behandling i det høje Folketing indtager i Rigsdagstidenden, er meget beskeden i Forhold til det uhyre Omfang, som Finanslovsbehandlingen indtager, men det ses jo af Betænkningen og af den Mængde Ændringsforslag, som er stillet af Folketingets Finansudvalg, at Tillægsbevillingslovsfor-slaget behandles med megen Opmærksomhed. Der forekommer mig imidlertid i de senere Aar at være nogen Tendens til mere og mere at betragte Tillægsbevillingsloven som noget andet, end den egentlig har været bestemt til at være. Tillægsbevillings-